

Tanrıya Ulaşmak

– birinsan · 20 Mayıs 2012

Bütün felaketler, tatmin olmak bilmeyen başlar yüzündendir. Çete başı, elebaşı, devletin başı, partinin başı, grubun başı ve hatta bireysel felaketlerin sebebi kişinin kendi başı.

Bazı başlar beslendikçe büyüyen bir iştaha sahiptirler. Büyüdükçe besinleri değişir: İmtiyaz, para, özgürlük, legalleşen kabalık, legalleşen hak tecavüzleri ve nihayet insan eti ve kanıyla beslenmeye başlarlar. Harcanan insan sayısı artar. Arttıkça sayı önemini yitirir.

Tek amaçları vardır; Tanrı gibi, her şeye, ya da tanrısallaşacak kadar çok şeye sahip olmak. Bu tipler asla geniş bir huzura kavuşamazlar. Kısa süreli tatminlerle hayatlarını sürerler, asla ulaşamayacakları güç onları harcaıncaya kadar.

Aslında her insanda vardır Tanrı'yla özdeşleşme isteği, ancak isteğin tezahürü her insanda farklıdır. Kimi kudretine ulaşmak ister kimi de huzuruna... Tanrının görünen bu iki yüzü, hayatta, uç karşılaştırmalar olarak hep karşımıza çıkar: Cennet – cehennem, iyi – kötü, şeytan – melek, savaş – barış, kargaşa – huzur, özgürlük – esaret, ...

Huzur tarafında hep bir sadelik, sessizlik, yalnızlık vardır. Tanrının da istediği budur bence; nasıl ruhunu doğrudan üflediye insana, insanın da O'na, öylece doğrudan sade ve yalnız, birey olarak ulaşmasını ister. Tanrıyla insan arasında, tanrının paylaştığı ruh vardır sadece, bir aracıya gerek yoktur.

Tanrının gücüne ulaşmaya çalışanların yolu, hep kötülük, çirkinlik, şeytani fikir ve eylemlerle doludur. Tanrı yanlış anlaşılmıştır.

Korku kültürünün sağladığı kolaycı eğitimin ürünü olanlar, Tanrının, bu ve öteki dünyadaki cezalarından çekinerek davranış geliştirirler. Bu tip insanlar, korkunun sistem işletmede etkin bir metot olduğunu kabul ederler ve uygularlar. Çevrelerinde yarattıkları değer, korku kaynaklı bir cezadan kaçınmadır. Başlangıçta kişisel korkutuculuk olan şiddet hemen kendini göstermez. Öncelikle İlahi sözler ve İlahın sözcülüğünü yapanların sözleri kullanılır.

Tanrı ölümden sonra yok olmayan ruhlarımıza edeceklerini, ölünceye kadarki davranışlarımıza endekslemiştir. Varoluştan itibaren, O'nun sözlerini bize taşıyanların anlattıkları mucizeler, efsaneler, mitler, insan akli geliştikçe hikayeleşir ve korkutuculuğunu sürdürür. Hatta günlük olaylara bile enjekte edilen korkutuculuk korkan/korkutan toplumlarda pozitif bilimi bile çoğu alanda gölgede bırakır.

Böyle toplumlarda, devletten aileye kadar her türlü teşkil, yönetimde korku kültürünü hâkim kılar. Korkunun kaynağı ve enstrümanı da maalesef ki şiddettir. Dolayısıyla Tanrının korkutucu – cezalandırıcı yönüyle terbiyeyi seçen toplumlarda şiddetin yaygınlığı kaçınılmazdır. Öyle ya; tüm kainatı yaratan ve her şeye gücü yeten yüce varlık bile doğruyu öğretmek için “ol” deyivermek yerine şiddetin caydırıcılığını kullanıyorsa yaratılmış acizler ne yapabilirler ki!?

Tanrının hışmından korunmak ve O'na yaranmak için insan kurban edebilen ilkel dinlerde de, evladını bile kurban edebilecek kadar korkutulmuş insanları başka bir canlıyla takas ederek kurtarabilen semavi dinlerde de korku en etkin enstrüman olmuştur. Korkunun hâkim olduğu ve korkunun kaynağı tek başına baş edilemeyecek kadar büyük olduğu atmosferde hükümlanlık da çekici hale gelir.

İnsanlarda, bir yetki edinmek ve yetki alanını genişleterek hâkimiyetini yaygınlaştırma arzusu artar. Siyasi erk, fiziki güç, para, güzellik, kabiliyet, ilahi temsil, ... Bu uğurda, ne sermaye varsa kullanılır. İnsanların tüm davranışsal, duyuşsal ve duygusal hedefleri haz almaya ve mutluluğa odaklıdır. Hayatın, hem kendisi hem de hedefi mutlu olmaktır aslında. İnançlar, buna, her ne kadar farklı misyonlar yüklese de, o yüklenen misyonların içinde de alınacak tat gizlidir

Kişi, zekâsı, hırsı, hayal yeteneği ve enerjisi nispetinde yaşar veya yaşamak ister algıladığı ve tercih ettiği ilahi erki.

Mikro ya da geniş kitleyi etkilemek, yönlendirmek, yeteneğinin önemini kabullendirerek özendirme ve avucunun içine almak ister. En geniş kitleye sahip lider olmak ister. En geniş hayran kitlesine sahip sanatçı olmak ister. Herkesin beğendiği ya da çekindiği bir yönetici olmak ister. En büyük şirketler grubuna sahip işadamı olmak ister. En lüks arabaya binmek, en şık kıyafetleri giymek ister. En ağırbaşlı olmak ister. Yardımseverliğinin görülmesini ve övülmesini ister. Bunların hepsi Tanrının özenilen, imrenilen, hayran olunan, korkulan kuvvetinin yansımaları.

Cömertliğinin, sevgisinin, sistemleri adil ve düzenli çalıştırmasının, apaçıklığının, affediciliğinin, hoşgörüsünün ve benzer dinginlik yansımalarını taşıyan insanları ise çoğu kez fark etmeyiz bile. Fark edilenler, zaten bu özellikleriyle ister istemez öteki güce doğru kayarlar ya da itilirler.

Ulaşılması en kolay, ama teşvik edilmesi zor. İnsanlar tarafından pek rağbet görmeyen ise Tanrının huzur yanıdır. Herkes huzuru arar ama kimse vermeye yanaşmaz. Oysa huzurun formülü vermekte gizlidir.

Tanrı yeryüzündeki tüm canlı ve cansızları birbirine bahşetmiştir. Ancak insan kendini ve diğerlerini korkutarak, insanlığı biraz şımartmıştır. Bu şımarıklık insanı, kendini evrenin efendisi olarak görmeye, peşinden de kendi nesli içinde efendiler yaratmaya itmiştir.

Korku temelli kültürün insanlık üzerinde yaratmış olduğu tahribat, insanları edinmeye dayalı bir hazza itmiştir. Daha çok para, daha çok mal, daha geniş etki alanı, daha çok hayran, daha fazla mürit, ... Tanrının huzur yanı ise bunun tam tersindedir. Paylaşma, verme ve ruhun madde sevdasından sıyrılmasıdır. Bunu tarih boyunca başarmaya çalışmış ve biraz yol almış olanlar vardır. Ancak bu pozisyonda olanlar bile daha çok hayranın ve yaygınlaşma arzusunun pençesine düşmüştür. Tanrının tüm cömertliğini, sabrını, hoşgörüsünü özümsemiş ve tüm yaşamına yaymış birileri yok mudur? Vardır elbet ama tanımamıştır onları insanlar. Tanısalardı, tanrısallığı mahvetmek için tapınmaya başlar, meşhur eder ve tüm tılsımı bozarlardı. İsimleri felsefelerini aşmış ve aşındırmış, sonradan başka emellere alet olmuş ozanlarımız, filozoflarımız, âşıklarımız, düşünürlerimiz, devlet adamlarımız var bizim yığın yığın.

Tanrı vericidir.

Hayat verir. Hayatı sürdürmek için kaynak verir. Kaynakları kullanabilmek için akıl ve içgüdü verir. Süreci işletmek için zaman verir, sabır verir. Ölümcül olmayan hatalarda ders verir. Yeni bir şans verir...

Tanrıyı kavrayabilmiş toplumlar da; insanlarına, Tanrı'nın verdiği her şeyi kısıtlamadan vermek, her şeyiyle serbest ve mutlu olabileceği bir ortam yaratmak isterler. Kanun ve kurallarını, insanları özgür kılacak şekilde hazırlarlar. Özgürlüğün tek sınırı vardır; bir diğer insanın özgürlüğü. Yani "kul hakkı". Tanrıdan korkanlar, çevrelerini hep algıladıkları şekle sokmaya çalışırken, Tanrıyı seven ve minnet

duyanlar, Tanrının onlara bahsettiklerinden haz almayı bilirler. “ Yaratılanı severler yaratandan ötürü”. Korkan/korkutan kültür kimi suçlarda insana ölüm cezası verir. Öldürülen bir insan ders alamaz, en temel hakkını kaybeder ve tövbe edemez. Diğer insanlara gözdağı vermek için kullanılan ölüm, felsefesinin temelini oluşturan tövbeye engeldir. Tövbe bir haksızlığa tövbeye engel olmak da kul hakkı yemek değil midir?

Seven sevdiren toplumlar ise suç ne olursa olsun ölüm cezası vermezler. Bütün insanların, zor da olsa, iyiliğe, doğruluğa sevk edilebileceğine inanırlar.

Sanki bir karar sorusu gibi: Hangisi size daha ilahi geliyor?

İlahın verdiği canı ne olursa olsun korumak mı? İlahın verdiği canı, görece haklı mazeretler üretip almak mı?